

FEMTONDE VECKAN »UNDER ÅRET«

MÅNDAG DEN 14 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning 2 Mos 1:8–14, 22

En ny kung framträdde över Egypten, en som inte visste av Josef. Och denne sade till sitt folk: »Se, Israels barns folk är oss för stort och mäktigt. Nåväl, låt oss då gå klokt till väga med dem. Eljest kunde de föröka sig ännu mer. Och om ett krig kom på, kunde de förena sig med våra fiender och börja krig mot oss och sedan dra bort ur landet.« Alltså satte man arbetsfogdar över dem och förtryckte dem med slavarbeten. Och de måste bygga åt farao förrådsstäder, Pitom och Raamses. Men ju mer man förtryckte dem, dess mer förökade de sig, och dess mer utbredde de sig, så att man började gruva sig för Israels barn. Därför lade egyptierna på Israels barn ytterligare tvångsarbeten och förbittrade deras liv med hårt arbete på murbruk och tegel och med alla slags arbeten på marken, kort sagt, med tvångsarbeten av alla slag, som de lät dem utföra. Då befälde farao allt sitt folk och sade: »Alla nyfödda gossebarn skall ni kasta i Nilfloden, men alla flickebarn må ni låta leva.«

Responsoriepsalm Ps 124:1–8 (R. 8a)

R. Vår hjälp är i Herrens namn.

Om inte Herren varit med oss
– så må Israel säga –
om inte Herren varit med oss,
när människorna gick till angrepp,
då hade de slukat oss levande,
när de kom emot oss i rasande vrede. R.

Då hade vattnen dränkt oss,
den strida strömmen gått över oss,
ja, då hade vi gått under
i de väldiga vattnen.
Lovad vare Herren
som inte gav oss till rov åt deras tänder! R.

Vi kom undan som en fågel ur jägarens snara:
snaran gick sönder, och vi kom undan.
Vår hjälp är i Herrens namn,
hans som har skapat himmel och jord. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning 2 Mos 1:8–14, 22

Egypten fick en ny kung, en som ingenting visste om Josef. Han sade till sitt folk: "Israeliterna har blivit för många och för starka för oss. Nu måste vi handla klokt, annars blir de ännu flera. Och blir det krig kan de förena sig med våra fiender och kämpa mot oss och sedan ge sig av härifrån." Därför satte man fogdar över dem för att kuva dem med hårt arbete. Och de byggde städerna Pitom och Ramses, där farao hade sina förråd. Men ju mer man förtryckte dem, desto fler blev de och desto mer bredde de ut sig, så att egypterna kände sig hotade. Israeliterna tvingades till slavtjänst, och deras liv förbittrades av det tunga arbetet med lera och tegel och allt arbete på fälten, all denna slavtjänst som de tvingades till.

Kungen av Egypten talade med de hebreiska barnmorskorna – en hette Shifra och den andra Pua – och sade: "När ni hjälper de hebreiska kvinnorna vid förlossningen, se då efter: är det en pojke skall ni döda honom, är det en flicka får hon leva." Men barnmorskorna var gudfruktiga och gjorde inte som kungen hade befallt utan lät pojkarna leva. Då kallade kungen dem till sig och frågade varför de gjorde så. De svarade: "Hebreiska kvinnor är inte som egyptiska. De är starka, de har fött innan barnmorskan hinner fram." Gud lät allt gå väl för barnmorskorna, och folket växte till och förökade sig kraftigt, och eftersom barnmorskorna var gudfruktiga lät Gud dem få hem och barn. Men farao gav denna befallning till hela sitt folk: "Kasta alla nyfödda pojkar i Nilen och låt bara flickorna leva."

Responsoriepsalm Ps 124:1–8 (R. 8a)

R. Vår hjälp är i Herrens namn.

Om inte Herren varit med oss
– så må Israel säga –
om inte Herren varit med oss,
när människorna gick till angrepp,
då hade de slukat oss levande,
när de kom emot oss i rasande vrede. R.

Då hade vattnen dränkt oss,
den strida strömmen gått över oss,
ja, då hade vi gått under
i de väldiga vattnen.
Lovad vare Herren
som inte gav oss till rov åt deras tänder! R.

Vi kom undan som en fågel ur jägarens snara:
snaran gick sönder, och vi kom undan.
Vår hjälp är i Herrens namn,
han som har skapat himmel och jord. R.

Halleluja Matt 5:10

V. Saliga de som förföljs för rättfärdighetens skull,

dem hör himmelriket till.

Evangelium Matt 10:34 – 11:1

Vid den tiden sade Jesus till sina lärjungar: »Tro inte att jag har kommit med fred till jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd. Ty jag har kommit för att ställa *en man mot hans far, en dotter mot hennes mor, en sonhustru mot hennes svärmor, och mannens husfolk skall bli hans fiender*. Den som älskar far eller mor mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig. Den som inte tar sitt kors och följer efter mig är inte värd att tillhöra mig. Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det.

Den som tar emot er tar emot mig, och den som tar emot mig tar emot den som har sänt mig. Den som tar emot en profet därför att det är en profet, han skall få en profets lön, och den som tar emot en rättfärdig därför att det är en rättfärdig, han skall få en rättfärdigs lön. Och den som ger bara så mycket som en bägare friskt vatten åt en av dessa små, därför att det är en lärjunge – sannerligen, han skall inte gå miste om sin lön.«

När Jesus hade avslutat befallningarna till sina tolv lärjungar, gick han därifrån för att undervisa och förkunna i städerna där omkring.

TISDAG DEN 15 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning 2 Mos 2:1-15a

Det fanns en man av Levis släkt som tog till hustru Levis dotter. Och hustrun blev havande och födde en son. Och hon såg att det var ett vackert barn och dolde honom i tre månader. Men när hon inte längre kunde dölja honom, tog hon en kista av rör, beströk den med jordbeck och tjära och lade barnet i den och satte den så i vassen vid stranden av Nilfloden. Och hans syster ställde sig ett stycke därifrån, för att se hur det skulle gå med honom.

Och faraos dotter kom ned till floden för att bada, och hennes tärnor gick utmed floden. När hon nu fick se kistan i vassen, sände hon sin tjänarinna dit och lät hämta den till sig. Och när hon öppnade den, fick hon se barnet och såg att det var en gosse, och han grät. Då tyckte hon synd om honom och sade: »Detta är ett av de hebreiska barnen.«

Men hans syster frågade faraos dotter: »Vill du att jag skall gå och kalla hit till dig en hebreisk amma som kan amma upp barnet åt dig?« Faraos dotter svarade henne: »Ja, gå.« Då gick flickan och kallade dit barnets moder. Och faraos dotter sade till henne: »Ta detta barn med dig, och amma upp det åt mig, så vill jag ge dig lön för det.« Och kvinnan tog barnet och ammade upp det. När sedan gossen hade växt upp, förde hon honom till faraos dotter, och denna tog honom som sin son och gav honom namnet Mose, »ty«, sade hon, »ur vattnet har jag dragit upp honom«.

På den tiden hände sig att Mose, sedan han hade blivit stor, gick ut till sina bröder och såg på deras slavarbete. Och han fick se att en egyptisk man slog en hebreisk

man, en av hans bröder. Då vände han sig åt alla sidor, och när han såg att ingen annan människa fanns där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden. Dagen därefter gick han åter ut och fick då se två hebreiska män träta med varandra. Då sade han till den som gjorde orätt: »Skall du slå din landsman?»

Han svarade: »Vem har satt dig till hövding och domare över oss? Vill du dräpa mig, såsom du dräpte egyptiern?» Då blev Mose förskräckt och tänkte: »Så har då saken blivit känd.« Farao fick också höra om denna sak och ville dräpa Mose. Men Mose flydde bort undan farao. Och han stannade i Midjans land.

Responsoriepsalm Ps 69:3, 14, 30–31, 33–34 (R. jfr 33)

R. Ni fattiga, sök Gud och era hjärtan skall leva.

Jag har sjunkit ner i dy,
där ingen botten finns,
jag har kommit i djupa vatten,
floden sveper över mig. R.

Men jag kommer med min bön till dig.
Herre, låt nådens stund vara inne!
Hör mig, Gud, i din stora barmhärtighet,
svara mig i din frälsande trofasthet. R.

Men mig som är betryckt och plågad,
mig skall du, o Gud, hjälpa och beskydda.
Jag vill lova Guds namn med sång
och med tacksägelse upphöja honom. R.

När de ödmjuka ser det, skall de glädja sig,
ni som söker Gud, era hjärtan skall leva.
Ty Herren lyssnar till de fattiga
och föraktar inte sina fångna. R.

Halleluja Jfr Ps 95:8ab

V. I dag må ni inte förhärda era hjärtan
utan höra Herrens röst.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning 2 Mos 2:1-15a

En man av Levis släkt gifte sig med Levis dotter, och hon blev havande och födde en son. Hon såg vilken fin pojke det var och höll honom gömd i tre månader. Sedan kunde hon inte gömma honom längre utan tog en korg av papyrusgräs och tätade

den med beck och tjära, lade barnet i den och satte ut den i vassen vid Nilstranden. Pojkens syster ställde sig ett stycke därifrån för att se hur det skulle gå med honom.

Då kom faraos dotter ner till floden för att bada, och hennes hovdamer gick fram och tillbaka utmed stranden. Hon fick syn på korgen i vassen och skickade en slavinna att hämta den. När hon öppnade den såg hon att där låg en pojke och grät. Hon tyckte synd om honom och sade: "Det är nog ett av de hebreiska barnen."

Då sade pojkens syster till faraos dotter: "Skall jag skaffa en hebreisk kvinna som kan amma barnet åt dig?" – "Ja, gör det", svarade faraos dotter. Då gick flickan och hämtade pojkens mor, och faraos dotter sade till henne: "Ta med dig det här barnet och amma det åt mig. Jag skall betala dig för det." Kvinnan tog då pojken och ammade honom. När pojken blev större förde hon honom till faraos dotter, som adopterade honom och gav honom namnet Mose. "Jag har ju dragit upp honom ur vattnet", sade hon.

När Mose hade blivit vuxen gick han en dag ut till sina landsmän och såg deras tunga arbete. Då fick han se hur en hebreisk man, en av hans egna landsmän, blev ihjälslagen av en egypter. Mose tittade sig omkring, och då han inte såg någon slog han ihjäl egyptern och gömde honom i sanden. När han gick ut nästa dag såg han två hebreer som slogs med varandra. Då sade han till angriparen: "Varför slår du din landsman?" Mannen svarade: "Vem har satt dig till herre och domare över oss? Tänker du döda mig som du dödade egyptern?" Mose blev rädd och tänkte: "Då har det alltså blivit känt!" När farao fick höra vad Mose hade gjort ville han få honom dödad. Men Mose flydde undan farao och slog sig ner i midjaniternas land.

Responsoriepsalm Ps 69:3, 14, 30–31, 33–34 (R. jfr 33)

R. Sök Gud, och era hjärtan skall leva.

Jag har sjunkit ner i dy
där ingen botten finns,
jag har kommit i djupa vatten,
floden sveper över mig. R.

Men jag kommer med min bön till dig.
Herre, låt nådens stund vara inne.
Hör mig, Gud, i din stora barmhärtighet,
svara mig i din frälsande trofasthet. R.

Mig som är betryckt och plågad,
mig skall du, o Gud, hjälpa och beskydda.
Jag vill lova Guds namn med sång
och med tacksägelse upphöja honom. R.

När de ödmjuka ser det, skall de glädja sig,
ni som söker Gud, era hjärtan skall leva.
Ty Herren lyssnar till de fattiga
och föraktar inte sina fångna. R.

Halleluja Jfr Ps 95:8ab

V. När ni hör hans röst i dag,
så förhärda inte era hjärtan.

Evangelium Matt 11:20–24

Vid den tiden började Jesus anklaga de städer där han hade utfört så många underverk och förebrå dem att de inte hade omvänt sig: »Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de underverk som har utförts hos er hade skett i Tyros och Sidon, så hade dessa städer för länge sedan omvänt sig i säck och aska. Men jag säger er: för Tyros och Sidon skall det bli lindrigare på domens dag än för er. Och du, Kafarnaum, skall du kanske bli upphöjt till himlen? Nej, du skall störtas ner i dödsriket. Ty om de underverk som har utförts i dig hade skett i Sodom, så hade staden stått kvar ännu i dag. Men jag säger er: för Sodoms land skall det bli lindrigare på domens dag än för dig.«

ONSDAG DEN 16 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning 2 Mos 3:1–6, 9–12

Mose vaktade fåren åt sin svärfader Jetro, prästen i Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen och kom så till Guds berg Horeb. Där uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en buske. Han såg att busken brann av elden, och att busken ändå inte blev förtärd. Då tänkte Mose: »Jag vill gå dit bort och betrakta den underbara synen och se varför busken inte brinner upp.«

När då Herren såg att han gick bort för att se, ropade Gud till honom ur busken och sade: »Mose! Mose!« Han svarade: »Här är jag.« Då sade han: »Träd inte hit. Dra dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark.« Och han sade ytterligare: »Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.« Då dolde Mose sitt ansikte, ty han fruktade för att se på Gud.

Och Herren sade: »Eftersom Israels barns rop har kommit till mig, och jag dessutom har sett hur egyptierna förtrycker dem, därför må du nu gå iväg. Jag vill sända dig till farao, och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten.«

Men Mose sade till Gud: »Vem är jag, att jag skulle gå till farao och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?« Han svarade: »Jag vill vara med dig. Och detta skall för dig vara tecknet på att det är jag som har sänt dig: när du har fört folket ut ur Egypten, skall ni hålla gudstjänst på detta berg.«

Responsoriepsalm Ps 103:1–4, 6–7 (R. 8a)

R. Nådig och barmhärtig är Herren.

Lova Herren, min själ,
allt som finns i mig, prisa hans heliga namn!

Lova Herren, min själ,
och glöm inte vad gott han har gjort. R.

Han förlåter dig alla dina missgärningar
och helar alla dina brister,
han räddar ditt liv från graven
och kröner dig med nåd och barmhärtighet. R.

Herren gör rättfärdighetens verk
och skaffar rätt åt alla förtryckta.
Han visade Mose sina vägar,
Israels barn sina gärningar. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning 2 Mos 3:1-6, 9-12

En gång när Mose vaktade fåren åt sin svärfar Jetro, prästen i Midjan, drev han dem till andra sidan öknen och kom till Guds berg, Horeb. Där visade sig Herrens ängel för honom i en eldslåga, som slog upp ur en törnbuske. När Mose såg att busken stod i låga utan att brinna upp tänkte han: "Vilken märkelig syn! Jag måste gå dit och se varför busken inte brinner upp."

Då Herren såg att han gick för att se efter ropade Gud till honom ur törnbusken: "Mose! Mose!" Han svarade: "Ja, här är jag." Herren sade: "Kom inte närmare! Ta av dig dina skor, du står på helig mark." Och han fortsatte: "Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud." Då skylde Mose sitt ansikte. Han vågade inte se på Gud.

Gud sade: "Nu har israeliternas klagorop nått mig, och jag har själv sett hur egypterna plågar och förtrycker dem. Så gå nu: jag sänder dig till farao, och du skall föra mitt folk, israeliterna, ut ur Egypten." Mose invände: "Hur skulle en sådan som jag kunna gå till farao och föra israeliterna ut ur Egypten?" Gud svarade: "Jag skall vara med dig, och detta är tecknet som skall visa att det är jag som har sänt dig: när du har fört folket ut ur Egypten skall ni hålla gudstjänst på detta berg." Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm Ps 103:1-4, 6-7 (R. 8a)

R. Barmhärtig och nådig är Herren.

Lova Herren, min själ,
allt som finns i mig, prisa hans heliga namn.
Lova Herren, min själ,
och glöm inte vad gott han har gjort. R.
Han förlåter dig alla dina missgärningar
och helar alla dina brister,
han räddar ditt liv från graven

och kröner dig med nåd och barmhärtighet. R.
Herren gör rättfärdighetens verk
och skaffar rätt åt alla förtryckta.
Han visade Mose sina vägar,
Israels barn sina gärningar. R.

Halleluja Jfr Matt 11:25

V. Välsignad är du, Fader, himlens och jordens Herre,
som uppenbarat himmelrikets hemligheter
för dem som är som barn.

Evangelium Matt 11:25–27

Vid den tiden sade Jesus: »Jag prisar dig, fader, himlens och jordens herre, för att du har dolt detta för de lärda och kloka och uppenbarat det för dem som är som barn. Ja, fader, så har du bestämt. Allt har min fader anförtrott åt mig. Och ingen känner Sonen, utom Fadern, och ingen känner Fadern, utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara honom för.«

TORSDAG DEN 17 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning 2 Mos 3:13–20

Mose hörde Herrens röst komma från den brinnande busken, och han sade till Gud: »När jag nu kommer till Israels barn och säger till dem: 'Era fäders Gud har sänt mig till er', och de frågar mig: 'Vad är hans namn?', vad skall jag då svara dem?»

Gud sade till Mose: »Jag är den jag är.« Och han sade vidare: »Så skall du säga till Israels barn: 'Jag är' har sänt mig till er.« Och Gud sade ytterligare till Mose: »Så skall du säga till Israels barn: Herren, era fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt mig till er. Detta skall vara mitt namn i evighet, och så skall man nämna mig från släkte till släkte. Gå nu iväg och församla de äldste i Israel, och säg till dem: Herren, era fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för mig, och han har sagt: 'Jag har sett till er och har sett det som händer med er i Egypten. Därför är nu mitt ord: jag vill föra er bort från betrycket i Egypten upp till kanaanéernas, hetiternas, amoréernas, perisséernas, hivéernas och jebuséernas land, ett land som flyter av mjölk och honung.

Och de skall lyssna till dina ord. Och du skall tillsammans med de äldste i Israel gå till kungen i Egypten, och ni skall säga till honom: 'Herren, hebreernas Gud, har visat sig för oss. Så låt oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt Herren, vår Gud.' Dock vet jag att kungen i Egypten inte skall tillåta er att gå, inte ens när han får känna min starka hand. Men jag skall räcka ut min hand och slå Egypten med alla slags under, som jag vill göra där. Sedan skall han släppa er.«

Responsoriepsalm Ps 105:1, 5, 8–9, 24–27 (R. 8a)

R. Herren tänker evigt på sitt förbund
eller: Halleluja.

Tacka Herren, åkalla hans namn,
gör hans gärningar kända bland folken.
Tänk på de underbara gärningar han gjort,
på hans under och hans domar. R.

Han tänker evigt på sitt förbund,
intill tusen släkten på det han har stadgat,
på det förbund han slöt med Abraham
och på sin ed till Isak. R.

Herren gjorde sitt folk mycket fruktsamt
och mäktigare än dess förtryckare.
Då uppfylldes de av hat mot hans folk,
och de förslavade hans tjänare. R.

Han sände Mose, sin tjänare,
och Aron, som han hade utvalt.
De gjorde hans tecken ibland dem
och under i Hams land. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning 2 Mos 3:13–20

Mose hörde Herrens röst komma från den brinnande busken, och han sade till Gud:
"Om jag nu kommer till israeliterna och säger att deras fäders Gud har sänt mig till
dem och de frågar efter hans namn, vad skall jag då svara?" Gud sade: "Jag är den
jag är. Säg dem att han som heter 'Jag är' har sänt dig till dem."

Och Gud fortsatte: "Säg israeliterna att Herren, deras fäders Gud, Abrahams Gud,
Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt dig till dem. Detta skall vara mitt namn för all
framtid; med det namnet skall jag åkallas från släkte till släkte. Gå nu och kalla
samman Israels äldste och tala om för dem att Herren, deras fäders Gud, Abrahams,
Isaks och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig.

Säg dem att jag har gett akt på dem och vet vad som har drabbat dem i Egypten
och att jag har beslutat att föra dem från förtrycket i Egypten upp till kanaaneernas,
hettiternas, amoreernas, perisseernas, hiveernas och jevuseernas land, ett land som
flödar av mjölk och honung. De kommer att lyssna till dig, och sedan skall du och
Israels äldste gå till kungen av Egypten och säga till honom: 'Herren, hebreernas
Gud, har visat sig för oss. Låt oss få gå tre dagsmarscher ut i öknen och offra åt
Herren, vår Gud.' Jag vet att kungen av Egypten inte låter er gå, om han inte blir
tvingad. Därför skall jag sträcka ut min hand och låta Egypten drabbas av märkliga
ting jag skall göra där; sedan kommer han att släppa er."

Responsoriepsalm Ps 105:1, 5, 8–9, 24–27 (R. 8a)

R. Han tänker evigt på sitt förbund *eller* Halleluja.

Tacka Herren, åkalla hans namn,
gör hans gärningar kända bland folken.
Tänk på de underbara gärningar han gjort,
på hans under och hans domar. R.

Han tänker evigt på sitt förbund,
intill tusen släkten på det han stadgat,
det förbund han slöt med Abraham
och sin ed till Isak. R.

Herren gjorde sitt folk mycket fruktsamt
och mäktigare än dess förtryckare.
Då uppfylldes de av hat mot hans folk,
och de förslavade hans tjänare. R.

Han sände Mose, sin tjänare,
och Aron, som han hade utvalt.
De gjorde hans tecken bland dem
och under i Hams land. R.

Halleluja Matt 11:28

V. Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor;
jag skall skänka er vila, säger Herren.

Evangelium Matt 11:28–30

Vid den tiden sade Jesus: »Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ. Mitt ok är skonsamt och min börda är lätt.«

FREDAG DEN 18 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning 2 Mos 11:10 – 12:14

Mose och Aron gjorde många under inför farao. Men Herren förstockade faraos hjärta, så att han inte släppte Israels barn ut ur sitt land.

Och Herren talade till Mose och Aron i Egyptens land och sade: »Denna månad skall hos er vara den främsta månaden, den skall hos er vara den första av årets månader. Tala till Israels hela menighet och säg: På tionde dagen i denna månad skall var hufvud ta sig ett lamm, så att varje hushåll får ett lamm. Men om hushållet

är för litet till ett lamm, så skall husfadern och hans närmaste granne ta ett lamm tillsammans, efter personernas antal. För varje lamm skall ni beräkna ett visst antal, i mån av vad var och en äter. Ett felfritt årsgammalt lamm av hankön skall ni välja ut. Av fåren eller av getterna skall ni ta det. Och ni skall förvara det intill fjortonde dagen i denna månad. Då skall man — Israels hela församlade menighet — slakta det vid aftontiden. Och man skall ta av blodet och stryka på båda dörrposterna och på övre dörrträet i husen där man äter det. Och man skall äta köttet samma natt. Det skall vara stekt på eld, och man skall äta det med osyrat bröd tillsammans med bittra örter. Ni skall inte äta något av det rått eller kokt i vatten, utan det skall vara stekt på eld, med huvud, fötter och innanmäte. Och ni skall inte lämna något av det kvar till morgonen. Skulle något av det bli kvar till morgonen, skall ni bränna upp det i eld. Och ni skall äta det så: Ni skall vara omgjordade kring era höfter, ha era skor på fötterna och era stavar i händerna. Och ni skall äta det med hast. Detta är Herrens påsk.

Ty jag skall på den natten gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egyptens land, både människor och boskap. Och över Egyptens alla gudar skall jag hålla dom. Jag är Herren. Och blodet skall vara ett tecken, er till räddning, på de hus i vilka ni är. Ty när jag ser blodet, skall jag gå förbi er. Och ingen hemsökelse skall drabba er med fördärv, när jag slår Egyptens land. Och ni skall ha denna dag till en minnesdag och fira den som en Herrens högtid. Som en evig stiftelse skall ni fira den, släkte efter släkte.«

Responsoriepsalm Ps 116:12–13, 15–16bc, 17–18 (R. 13)

R. Jag vill taga frälsningens bägare och åkalla Herrens namn.
eller: Halleluja.

Hur skall jag löna Herren
alla hans välgärningar mot mig?
Jag vill taga frälsningens bägare
och åkalla Herrens namn. R.

Dyrt aktad i Herrens ögon
är hans frommas död.
Jag är din tjänare, en son till din tjänsteflicka,
du har lossat mina band. R.

Dig vill jag offra lovets offer,
jag vill åkalla Herrens namn.
Jag vill infria åt Herren mina löften,
ja, inför hela hans folk. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning 2 Mos 11:10–12:14

Alla dessa under gjorde Mose och Aron inför farao, men Herren gjorde farao hård och obeveklig: han släppte inte ut israeliterna ur sitt land. Herren sade till Mose och Aron i Egypten: "Denna månad skall inleda raden av månader; den skall för er vara årets första månad. Säg till Israels menighet att varje familjefar den tionde i denna månad skall ta ett lamm eller en killing, ett djur för varje hushåll. Men om hushållet är för litet för ett helt djur skall husfadern och hans närmaste granne tillsammans ta ett djur, alltefter antalet personer; ni skall göra beräkningen med hänsyn till vad var och en äter.

Djuret skall vara felfritt, årsgammalt och av hankön och tas från fåren eller från getterna. Ni skall spara det till den fjortonde dagen i denna månad; då skall hela Israels församlade menighet slakta det mellan skymning och mörker. Man skall ta av blodet och stryka på båda dörrposterna och på tvärbjälken i de hus där man äter det. Köttet skall ätas samma natt; det skall vara stekt över eld och det skall ätas med osyrat bröd och beska örter. Ni får inte äta något av köttet rått eller kokat i vatten, utan det skall vara stekt över eld, med huvud, fötter och innanmäte. Ingenting får lämnas kvar till morgonen; om något då är kvar skall ni bränna upp det. Vid måltiden skall ni ha kläderna uppfästa, skor på fötterna och stav i handen. Ät i hast. Detta är Herrens påsk.

Den natten skall jag gå fram genom Egypten och döda allt förstfött i landet, både människor och boskap, och alla Egyptens gudar skall drabbas av min dom – jag är Herren. Men blodet skall vara ett tecken på husen där ni bor. När jag ser blodet skall jag gå förbi, och det förödande slaget skall inte träffa er när jag slår Egypten. Den dagen skall vara en minnesdag för er. Ni skall fira den som en Herrens högtid; i släkte efter släkte skall det vara en oföränderlig ordning att ni firar den." Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm Ps 116:12–13, 15–16, 17–18 (R. 13)

R. Jag vill lyfta frälsningens bägare och åkalla Herrens namn eller Halleluja.

Hur skall jag löna Herren
alla hans välgärningar mot mig?
Jag vill lyfta frälsningens bägare
och åkalla Herrens namn. R.

Jag vill infria åt Herren mina löften,
ja, inför hela hans folk.
Dyrbar i Herrens ögon
är hans heligas död. R.

O Herre, jag är ju din tjänare,
jag är din tjänare, din tjänarinnas son,
du har lossat mina band. R.

Åt dig vill jag offra lovets offer,
jag vill åkalla Herrens namn.

Jag vill infria mina löften åt Herren
inför hela hans folk. R.

Halleluja Joh 10:27

V. Mina får lyssnar till min röst, säger Herren.
Jag känner dem, och de följer mig.

Evangelium Matt 12:1–8

En sabbat tog Jesus vägen genom sädesfälten. Hans lärjungar blev hungriga och började rycka av ax och äta. Fariseerna såg det och sade till honom: »Se, dina lärjungar gör sådant som inte är tillåtet på sabbaten.« Han svarade: »Har ni inte läst vad David gjorde när han och hans män blev hungriga? Han gick in i Guds hus, och de åt upp skådebröden, som varken han eller hans män hade lov att äta, utan bara prästerna. Eller har ni inte läst i lagen att prästerna i templet på sabbaten bryter mot sabbaten utan att bli skyldiga till något brott? Men jag säger er: här finns det som är större än templet. Om ni förstod vad som menas med *Barmhärtighet vill jag se och inte offer*, så skulle ni inte döma oskyldiga. Ty Människosonen är herre över sabbaten.«

LÖRDAG DEN 19 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning 2 Mos 12:37–42

Israels barn bröt upp och drog från Rameses till Suckot, omkring 600 000 män till fots, förutom kvinnor och barn. En hop folk av allehanda slag drog också iväg tillsammans med dem, dessutom får och fäkreatur, boskap i stor mängd. Och av degen som de hade fört med sig ur Egypten bakade de osyrade kakor, ty den hade inte blivit syrad. De hade ju drivits ut ur Egypten utan att få dröja. Inte heller hade de kunnat tillaga någon reskost åt sig.

Men den tid Israels barn hade bott i Egypten var 430 år. Just på den dag då de 430 åren var till ända drog alla Herrens härskaror ut ur Egyptens land. En Herrens vaknatt var detta, när han skulle föra dem ut ur Egyptens land. Denna samma natt är Herrens, en högtidsvaka för alla Israels barn, släkte efter släkte.

Responsoriepsalm Ps 136:1, 23–24, 10–15

Tacka Herren, ty han är god,
R. evigt varar hans nåd.
Han tänkte på oss i vår förnedring,
R. evigt varar hans nåd.
Han ryckte oss ur våra fienders grepp,
R. evigt varar hans nåd.
Han slog de förstfödda i Egypten,
R. evigt varar hans nåd,

och förde Israel ut därifrån,
R. evigt varar hans nåd,
med sin starka hand, sin mäktiga arm,
R. evigt varar hans nåd.
Röda havet klöv han mitt itu,
R. evigt varar hans nåd,
och lät Israel gå rakt igenom,
R. evigt varar hans nåd.
och vräkte farao och hans här i Röda havet,
R. evigt varar hans nåd.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning 2 Mos 12:37–42

Israeliterna bröt upp från Ramses mot Suckót, ungefär 600 000 män till fots, förutom kvinnor och barn. En mängd löst folk gick med dem, och därtill väldiga hjordar av får och kor. Av degen som de hade med sig från Egypten bakade de osyrade brödkakor. De hade inte hunnit syra degen, eftersom de drevs ut ur landet så hastigt att de inte kunde vänta, och inte heller hann de göra i ordning någon proviant.

Israeliterna hade bott i Egypten i 430 år. Just denna dag, då 430 år hade gått, drog alla Herrens härar ut ur Egypten. Det var den natt då Herren vakade för att föra dem ut ur Egypten. Den natten är Herrens, den natten skall alla israeliter vaka, släkte efter släkte.

Responsoriepsalm Ps 136:1, 23–24, 10–15

R. Evigt varar hans nåd.

Tacka Herren, ty han är god,
R. evigt varar hans nåd.
Han tänkte på oss i vår förnedring,
R. evigt varar hans nåd.
Han ryckte oss ur våra fienders grepp,
R. evigt varar hans nåd.

Han slog de förstfödda i Egypten,
R. evigt varar hans nåd,
och förde Israel ut därifrån,
R. evigt varar hans nåd,
med sin starka hand, sin mäktiga arm,
R. evigt varar hans nåd.

Röda havet klöv han mitt itu,
R. evigt varar hans nåd,
och lät Israel gå rakt igenom,
R. evigt varar hans nåd.

och vräkte farao och hans här i Röda havet,
R. evigt varar hans nåd.

Halleluja Jfr 2 Kor 5:19

V. Gud var i Kristus
och försonade hela världen med sig själv,
och han har anförtrott oss försoningens ord.

Evangelium Matt 12:14–21

Vid den tiden överlade fariseerna om hur de skulle röja Jesus ur vägen. Jesus fick veta det och drog sig undan därifrån. Många följde med honom och han botade alla och förbjöd dem strängt att avslöja vem han var, för att det som sagts genom profeten Jesaja skulle uppfyllas: *Detta är min tjänare som jag har utvalt, den som jag älskar och som min själ har sin glädje i. Jag skall låta min ande komma över honom, och han skall förkunna rätten för folken. Han skall inte träta och ropa, och ingen skall höra hans röst på gatorna. Han skall inte bryta av det knäckta strået eller släcka den rykande veken, utan han skall en dag föra rätten till seger. Och hans namn skall ge folken hopp.*

SEXTONDE SÖNDAGEN »UNDER ÅRET« DEN 20 JULI

Första läsningen 1 Mos 18:1-10a

Herren visade sig för Abraham i Mamres lund. Abraham satt i tältöppningen under den hetaste tiden på dagen. Han såg upp och fick se tre män stå där framför honom. Då reste han sig från sin plats i tältöppningen och skyndade emot dem och kastade sig till marken. »Herre«, sade han, »visa mig den hedern att du inte går förbi din tjänare. Låt mig hämta lite vatten så att ni får tvätta av era fötter. Sedan kan ni lägga er och vila under ett träd, så tar jag fram lite mat som ni kan styrka er med innan ni fortsätter — nu när ni ändå har kommit vägen förbi.« De svarade: »Ja, gör det!« Abraham skyndade sig in i tältet till Sara och sade: »Fort, tag tre mått av det bästa mjölet och baka bröd.« Sedan sprang Abraham bort till boskapen, tog en fin spädkalv och gav den till en tjänare, som skyndade sig att anrätta den. Han tog tjockmjölk och sötmjölk och kalven som han låtit anrätta och satte fram åt dem. Självtod han bredvid dem under trädet medan de åt.

Sedan frågade de honom: »Var är Sara, din hustru?« Abraham svarade: »Inne i tältet.« Då sade han: »Jag kommer tillbaka till dig nästa år vid den här tiden, och då skall din hustru Sara ha en son.«

Responsoriepsalm Ps 15:2-4ab, 5 (R. jfr Ps 119:1)

Ur Lektionarium för söndagar årgång C utgivet 2000:

R. Lycklig är den som följer Herrens lag.

Herre, vem får gästa ditt tält?

Vem får bo på ditt heliga berg?

Den som lever oförvitligt och gör det rätta
och är sann i tal och tanke. R.

Den som inte går med förtal,
inte vållar sin nästa skada
och inte smäddar sin granne. R.

Den som föraktar den förkastlige
men ärar dem som fruktar Herren.
Den som inte ger lån mot ränta
och inte kan mutas att fälla en oskyldig. R.

Ur Lektionarium för söndagar årgång C utgivet 2025:

R. Herre, vem får vara i din boning.
Herre, vem får bo i din hydda,
vem får vara på ditt heliga berg?
Den som vandrar ostrafligt och gör det rätta
och talar sanning av hjärtat. R

Den som inte bär förtal på sin tunga,
den som inte gör sin broder något ont
och inte drar smälek över sin nästa.
Den som föraktar den förkastlige
men ärar dem som fruktar Herren. R.

Den som inte ger lån mot ränta
och inte tar mutor för att fälla den oskyldige.
Den som handlar så
skall aldrig någonsin vackla. R.

Andra läsningen Kol 1:24–28

Jag gläder mig över att få lida för er. Vad som ännu fattas i Kristi lidanden, det lider jag i mitt eget kött, för hans kropp, som är kyrkan. Dess tjänare har jag blivit, enligt det uppdrag som Gud har gett mig för er skull: att låta Guds ord nå sin fullbordan. Detta är den hemlighet som har varit fördold i alla tider och släktled men nu har uppenbarats för hans heliga. Gud ville låta dem veta vilken härlig skatt hedningarna har i denna hemlighet: Kristus finns hos er, hoppet om härligheten. Honom förkunnar vi genom att vägleda alla människor och undervisa dem alla med all vishet för att kunna föra fram alla som fullvuxna i Kristus.

Halleluja Jfr Luk 8:15

V. Saliga de som hör ordet och tar vara på det
och genom uthållighet bär frukt.

Vid den tiden gick Jesus in i en by, och en kvinna som hette Marta bjöd honom hem till sig. Hon hade en syster vid namn Maria, som satte sig vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord. Men Marta tänkte på allt hon hade att ordna med. Hon kom och ställde sig framför Jesus och sade: »Herre, bryr du dig inte om att min syster låter mig ensam ordna med allt? Säg åt henne att hjälpa till.« Herren svarade henne: »Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oroar dig för så mycket, fast bara en sak behövs. Maria har valt det som är bäst och det skall inte tas ifrån henne.«